

§ 248 indeholder derfor den Forfrist, som iøvrigt stemmer med den nuværende Lovgivning, at den, naar den skal afgive fuldt Bevis for den Anklagedes Skyld, ikke maa staae i Strid med de øvrige i Sagen tilbebragte Oplysninger, medens man, naar Forbrydelsens objektive Tilværelse eller det saakaldte corpus delicti skal bevises paa denne Maade, har troet at burde fordrø, at der under Sagen skal være fremkommen andre Oplysninger, som bestyrke Tilstaaelsens Rigtighed.

Med Hensyn til Vidnebeviset frembyder sig først det Spørgsmaal, hvem der kan føres som Vidne, og man har her troet at burde gjøre saa faa Undtagelser, som muligt. Med Hensyn til de §§er, som omhandle denne Gjenstand, §§ 249—252, skal man alene bemærke, at efter Hages Udkast § 210 kunne Børn, som ikke ere konfirmerede, ikke edfæstes, medens det dog, naar Saadant ansees tjenligt for Sagens Oplysning, kan tilstedes dem at afgive Forklaring, hvorimod efter nærværende Udkast § 251 Børn uden Hensyn til Alderen kunne edfæstes, naar de ved en i dette Diemed anstillet Undersøgelse findes i Stand til at fatte Gdens Hellighed og Vigtighed og det Ansvar, man paadrager sig ved falsk Vidnesbyrd. Den sidstnævnte Regel stemmer med den engelske Praxis, og Ministeriet har optaget den, fordi man, naar Ed eller en i Klasse hermed staaende Forsikring engang er anseet nødvendig for at sikre en Vidneforklarings Paalidelighed, ikke synes uden Inkonsekvents at kunne tilstede Forklaringer, som ere afgivne uden saadan Garanti, eftersom det ikke kan forebygges, at Rævningerne tillægge saadanne Forklaringer samme Indskyldelse paa deres Afgjærelse, som edelige Vidnesbyrd.

Den Betragtning af Gdens Betydning, som ovenfor er udviklet, har ledet til i § 250 at udelukke den, der engang er domfældt for at have aflagt falsk Vidnesbyrd, fra at afgive Vidnesbyrd i en Straffesag, endskiønt en Domfældelse, endog for Forbrydelse, der i Straffeloven ansees med en haardere Straf, ikke er antaget at burde gjøre et Vidne inhabilt, medens den selvfølgelig vel kan have Indskyldelse paa

den Tiltro, som kan stænktes et saadant Vidnes Forklaring. Endelig skal man med Hensyn til denne Gjenstand henlede Opmærksomheden paa, at man har troet at burde vedligeholde den nu gjældende Bestemmelse, at Ugtesæller ikke kunne vidne imod hinanden i Bodesager, idet man i det Offentliges Interesse har næret Betænkelse ved at udstrække denne Undtagelse til andre Straffesager, som det er skeet i flere fremmede Lovgivelser.

Med Hensyn til de Forfrister, der angaae Gjenstandene for Vidneforklaringer, §§ 253—258, troer man at kunne indskrænke sig til at henlede Opmærksomheden paa, at medens § 255 indeholder den almindelige Regel om Utilstedeligheden af de saakaldte Andenhaandsvidner, naar det, som skal oplyses, ikke netop er Tilstedeværelsen af et Rygte eller et Udsagn af en Anden, indeholder § 256 en Undtagelse herfra, som ogsaa findes i Hages Udkast § 218; men der er den Forstjel, at de Betingelser og Former, hvorunder en saadan Forklaring kan modtages som Bevismiddel, udtrykkelig ere angivne i nærværende Udkast, fordi man har troet, at ligesom Hovedreglen er hentet fra den engelske Lovgivning, saaledes burde ogsaa Undtagelsen begrænses i Overensstemmelse med hvad der er vedtaget i det nævnte Land, hvor man har haft Leilighed til at gjøre Erfaringer om Paalideligheden af en saadan Forklaring.

Skjøndt det maa indrømmes, at man netop med Hensyn til Vidnebeviset ikke i Almindelighed kan give lovbestemte Regler om den Vægt, som bør tillægges samme uden at gjøre Indgreb i Rævningernes Omraade, har man dog troet, uden iøvrigt at give nogen Regel om, hvilket Bevis der i Almindelighed kan ansees tilstrækkeligt, at kunne udelukke hvad der under ingen Omstændigheder kan ansees tilstrækkeligt, og § 259 har derfor bestemt, at Ingen kan fældes alene efter et Vidnes Forklaring, naar denne staaer i Strid med de øvrige Oplysninger i Sagen, eller efter en Medskyldigs Vidnesbyrd, naar dette ikke bestyrkes ved andre Oplysninger.